

РЕШЕНИЕ

№ 5257

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5230** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение № ПИ-206/27.05.2020 година на Директор ТД на НАП- [населено място].

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност и необоснованост на атакуваното решение.Твърди се,че в решението са развити мотиви, които са общи, без да се обсъждат направените от жалбоподателя възражения, които касаят обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки, като в решението са изброени законови норми, като в постановлението липсват и липсва посочване на установено и изискуемо публично вземане,което да доведе до налагането на обезпечителни мерки, няма и основания за това,че установените и изискуеми публични вземания ще бъдат затруднени при събирането ми. Нещо повече дори съгласно нормата на чл.165 от ДОПК, събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго и не е налице влязъл в сила Акт за установяване на публично държавно вземане, още по- малко е налице такъв, който подлежи на принудително изпълнение и там на обезпечение. Иска се отмяна на Решението и отмяна на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма]-гр.С.,редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат М., редовно упълномощен, който поддържа жалбата и моли да бъде уважена.Завявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата-Директор на ТД на НАП [населено място],редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл. 78,ал.5 от ГПК.Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 4604/08.10.2019 година на Изпълнителен Директор на НАП-[населено място] К. Г. е преназначена на длъжността Директор ТД на НАП-С., считано от 08.10.2019 година.

На 17.10.2019 година Изпълнителен директор на ДФ“ Земеделие“ издал Акт за установяване на публично държавно вземане срещу [фирма] в размер на 391 160 лева.

Срещу АУПДВ жалбоподателят депозирал жалба до АССГ, като е образувано адм. дело № 13996/2019 година , отложено за 03.11.2020 година.

На 06.04.2020 година с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С-202225-022-0020893 Публичен изпълнител при ТД на НАП С. за събиране на установени и изискуеми публични вземания по Изпълнително дело №[ЕИК]/2020 година в размер на 404 525,70 лева в това число лихва в размер на 13 365,70 лева и главница в размер на 391 160 лева наложил възбрана върху недвижим имот/ подробно описан в Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с данъчна оценка 73070,4 лева.

Постановлението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 12.02.2020 година.

Срещу Постановлението за налагане на обезпечителни мерки жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП С., а последният с Решение № ПИ-206/27.05.2020 година оставил жалбата на жалбоподателя без уважение като неоснователна.(Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 02.06.2020 година/.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.197,ал.2 ДОПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Обжалваното Решение №ПИ-206/27.05.2020 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град,на когото изрично по силата на чл.197 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор, а от доказателствата по делото е видно че, лицето А. Г.

към датата на издаване на Решението е заемала длъжността Директор ТД на НАП-С.- считано от 18.10.2019 .

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му, Директор ТД на НАП- С.- град е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално- правните разпоредби на ДОПК.

Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12,ал.2,т.1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител.Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие ,изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество.Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права,обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона/ДОПК/ процедура,предпоставки,срокове и органи.

В чл.195 от ДОПК, е визиран общи принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания-подлежащи на обезпечение публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

По силата на чл.195,ал.6 от ДОПК обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма - в следната последователност: по данъчната оценка, по застрахователната стойност, по придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица и обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Съдържанието на постановилнето е изчерпателно изброено в нормата на чл. 196.,ал.1 ДОПК- постановлението се издава в писмена форма и съдържа, името и длъжността на органа, който го издава, наименованието на акта, номера и датата на издаването му,. фактическите и правните основания за издаването му,наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника, размера на публичното задължение и лихвите,. вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага, забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението, датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията.

Съгласно чл.197,ал.3 ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#).

В чл.266,ал.1 ДОПК е посочено,че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП,а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК

са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, в това число и да остави подадената жалба без уважение/ какъвто е настоящият случай/.

Съдът намира, че Директор ТД на НАП механично и без наличието на каквито и да било доказателства е оставил жалбата на дружеството – жалбоподател без уважение, без да анализира събраните доказателства и без да изследва както обезпечителната нужда, така и обстоятелството дали соченото обезпечение съответства на обезпечителната нужда, което е довело до постановяване на решението при нарушение на административно-производствените правила, а последното пък е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби на ДОПК. В чл.162 от ДОПК е посочено, че държавните и общинските вземания са публични и частни. В алинея втора на същия текст е доуточено, че публични са държавните и общинските вземания: за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета, за други вноски, установени по основание и размер със закон, за държавни и общински такси, установени по основание със закон, за незаконосъобразно извършени осигурителни разходи, за паричната равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата, по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, включително за дължимите по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции, по влезли в сила наказателни постановления, за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз, лихвите за вземанията по т. 1 - 8. Публичните вземания се установяват и събират в левове. Частни са държавните и общинските вземания извън тези по ал. 2. В алинея 5 е доуточено, че публични вземания са вземанията на бюджета на Европейския съюз по решения на Европейската комисия, Съвета на Европейския съюз, Съда на Европейските общности и Европейската централна банка, с които се налагат парични задължения, подлежащи на изпълнение на основание [чл. 256 от Договора за създаване на Европейската общност](#). Публични вземания са и вземанията на държавите - членки на Европейския съюз, по влезли в сила решения за конфискация или отнемане на парични средства, за паричната равностойност на конфискувано или отнето имущество, както и по решения за налагане на финансови санкции, постановени в държави - членки на Европейския съюз, когато са признати и подлежат на изпълнение в Република България. Публични вземания са вземанията за финансови административни санкции и/или глоби, включително такси и начисления, наложени от компетентните органи или потвърдени от административните или съдебните органи на държави - членки на Европейския съюз, или, когато е приложимо, от съдилища за трудови дела на държави - членки на Европейския съюз, във връзка с неспазването на [Директива 96/71/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на

предоставянето на услуги (ОВ, L 18/1 от 21 януари 1997 г.) или на [Директива 2014/67/ЕС](#) на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за осигуряване на изпълнението на [Директива 96/71/ЕО](#) относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги и за изменение на [Регламент \(ЕС\) № 1024/2012](#) относно административно сътрудничество посредством Информационната система за вътрешния пазар ("Регламент за ИСВП") (ОВ, L 159/11 от 28 май 2014 г.).

Редът за събиране на публичните вземания е регламентиран в чл.163 от ДОПК, според който публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго, Публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. Екземпляр от акта за установяване на публичното вземане се предоставя на Националната агенция за приходите в 7-дневен срок от връчването му. В чл.165 от ДОПК е посочено ,че събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго, а в чл.166,ал.1 от ДОПК е визирано , че установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в [Административнопроцесуалния кодекс](#). Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация. Актът за публично общинско вземане се обжалва по административен ред пред кмета на общината, а за публично държавно вземане - пред ръководителя на съответната администрация по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Ръководителят на администрацията може да упълномощи органи, горестоящи на органа, издал акта, които да разглеждат по същество и да се произнасят по жалбите против актовете за публични вземания. Заповедта за упълномощаването се обнародва в "Държавен вестник".

В разпоредбата на чл.209, ал.1 и ал.2 от ДОПК е посочено ,че принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Изпълнителните основания са визираны в чл.209,ал.2 от ДОПК и това са ревизионен акт, независимо дали е обжалван,. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по [чл. 106](#) и [107](#), независимо дали са обжалвани, постановление за принудително събиране, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано,. влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано разпореждане по [чл. 211, ал. 3](#), независимо дали е обжалвано.

Настоящият съдебен състав намира,че на първо място липсва годно изпълнително основание- влязъл в сила Акт за установяване на публично държавно вземане. Обстоятелството,че органът, издал двата Акта за установяване на публично държавно вземане го е изпратил на публичен изпълнител при ТД на НАП, не освобождава нито него , нито Директор ТД на НАП от задължението да провери дали този акт е влязъл в сила. В тази насока вместо да събере доказателства за влизането му в сила

Директор ТД на НАП се е задоволил и то без отбелязване върху същия АУПДВ да посочи, че такава информация от взискателя не е постъпила. Директор ТД на НАП в хода на административното обжалване на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е бил длъжен да събере информация дали АУПДВ е влязъл в сила и кога е станало това а е едва тогава да постановов сво якат. Позованте он влязъл в сила такава, без то йрално де е влязъл в сила води до допуснато същесетвон нарашени ена админстаритвон- порзиводствевните правила, което е доволе и до наршеване на материлно паровните разопредби от старан ана Дрикетор ТД на НАП. Наред с това

Съгласно чл.27,ал.2 от Закона за подпомагане на земеделските производители,Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и други. АLINEЯ 3 не се прилага по отношение на подлежащи на възстановяване суми по отделни схеми или мерки, изплатени от европейските фондове и/или от държавния бюджет, които без лихвите не надвишават левовата равностойност на 250 евро.Вземанията, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява основание за налагане на финансова корекция по [чл. 70, ал. 1, т. 1 - 9 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове](#), се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на [чл. 73](#) от същия закон. Дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Обжалването на издадените от изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" или от оправомощените от него длъжностни лица актове за установяване на публични държавни вземания не спира изпълнението им. **В РЕШЕНИЕ № 3318 ОТ 25.03.2015 Г. ПО АДМ. Д. № 9164/2014 Г., III ОТД. НА ВАС** посочва, че разпоредбата на [чл. 165 от ДОПК](#) категорично разпорежда, че събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган. Поради липсата на специален закон, който да въвежда друг ред за събиране на публични държавни вземания, съгласно тази разпоредба, санкциите могат да се удържат само след като актът за тяхното установяване влезе в сила.

На тази плоскост след като е приложим ДОПК по отношение на установените публични държавни вземания от страна на Изпълнителен директор на ДФ "Земеделие" публичен изпълнител е пристъпил към обезпечение на вземания, които не са установени с влязъл в сила Акт за установяване на публично държавно вземане, няма годен изпълнителен титул и без основание е наложил обезпечителни мерки, без да има годен изпълнителен титул/ влязъл в сила Акт за установяване на публичното държавно вземане, защото АУПДВ е обжалван пред АССГ и е образувано дело, което не е приключило, нито към момента на издаване на

Постановлението, нито към момента на издаване на Решението на Директор ТД на НАП, нито пък към момента на постановяване на настоящото решение. Обстоятелството, че АУПДВ е предварително изпълняем по силата на закона, не води до извод, че актът е влязъл в сила и от там, че е налице годно изпълнително основание, позволяващо да се пристъпи към принудително събиране на публичните държавни вземания. Нормите на ДОПК, цитирани по-горе не позволяват разширително тълкуване и прилагане по аналогия на други непосочени в ДОПК изпълнителни титули. Задължението на лицето става изискуемо с влизането в сила на АУПДВ, с който публичното задължение се индивидуализира по основание, размер и адресат. В РЕШЕНИЕ № 14337 ОТ 25.10.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 4788/2019 Г., VIII ОТД. НА ВАС се сочи, че нормата на [чл. 165 от ДОПК](#) императивно задължава събирането на държавните публични вземания да се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане. Следователно, за да бъде издаден АУПДВ по реда на [чл. 166 от ДОПК](#) компетентният административен орган следва да установи недължимо платени или надплатени суми, или неправомерно получени, или неправомерно усвоени средства по някоя от схемите или мерките за плащане или по проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и че вземането е възникнало въз основа на стабилен административен акт. Следва да се посочи, че събирането на такова вземане е обусловено не от настъпването на изискуемостта му, а от стабилизирането на изпълнителното основание, което го установява - арг. от [чл. 165 от ДОПК](#). По правната си природа АУПДВ е декларативен акт, подобно на ревизионния акт и подобно на него съставлява изпълнително основание. За разлика обаче от РА, АУПДВ е основание за събиране на установеното с него вземане само когато е влязъл в сила (срв. [чл. 165 от ДОПК](#) с [чл. 157, ал. 1](#), респ. [чл. 153, ал. 1 от ДОПК](#).) С такъв акт се установява наличието на едно публично парично притезание, което аргогі е лихвоносно - арг. от [чл. 1 от ЗЛДТДПДВ](#) вр. с [чл. 163 от ДОПК](#). Обосноваването на предварителната изпълняемост на с т.н. важен държавен или обществен интерес е ирелевантно - изпълнението на публичното парично притезание логически няма как да се обоснове с така формулираните в общия кодекс критерии, тъй като неизпълнението в срок на такова изискуемо притезание е скрепено с начисляването на лихви, които са законната последица от незаплащането му в срок и покриват обезпечителната нужда, основана на обстоятелствата, проявлението на които би съставлявало държавен или/и обществен интерес.

В този смисъл- липсата на изпълнително основание- влязъл в сила АУПДВ, води до отмяна на наложеното обезпечение по силата на чл.195,ал.3 от ДОПК. Решението представлява едно механично писане, без да са събрани каквито и да било доказателства за наличието на изпълнителен титул, а наред с това при проверката Директор ТД на НАП не е изследвал въпроса за наличието на годно изпълнително основание, явяващо се предпоставка за налагане на обезпечителните мерки- запор върху сметки на длъжника, находящи се в 1 търговски банки и запор върху МПС.

Наред с това, обезпечителните мерки- възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника са немотивирани и от постановлението не може да стане ясно кои точно действия на задължения субект ще доведат до затруднено събиране на установените и изискуеми публични вземания. Публичният изпълнител не е събрал доказателства и за това дали въпросните недвижими имоти са собственост на длъжника, няма и доказателства за това, дали публичният изпълнител е спазил разпоредбата на чл.195,ал.6 от ДОПК, съгласно която обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма- в следната последователност по данъчната оценка, по застрахователната стойност, по

придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица, като обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. В случая на първо място, липсват доказателствата дали публичният изпълнител е събрал доказателства за това каква е балансовата стойност на възбранените недвижими имоти, дали същите са заприходени като такива, каква е балансовата им стойност. Липсват и доказателства за това каква е данъчната оценка на имотите и дали същите са собственост на длъжника/защото простото твърдение, че са собственост без представени доказателства, не може да доведе до извод, че същите са собственост на длъжника. Липсва на спазена поредност относно балансовата стойност на недвижимите имоти, които са възбранени, лишава съда от възможността да прецени дали обезпечителната нужда съответства на предполагаемите задължения. Това порочно налагане на възбрана върху недвижими имоти от страна на публичния изпълнител, без да са спазени визираните в ДОПК условия и предпоставки, води до незаконосъобразност на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, а от там и до незаконосъобразност на Решението на Директор ТД на НАП, с което по същество е потвърдено Постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Директор ТД на НАП не е съобразил дали обезпечителната мярка е подходяща и дали съответства на обезпечителната нужда.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира обжалваното решение за незаконосъобразно и подлежащо на отмяна, както и самото постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по жалбата за присъждане на разноски е неоснователна.

В полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски, но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата. От доказателствата по делото е видно, че жалбоподателят е подал една жалба, като е представяван от адвокат, като в самия Договор за правна защита и съдействие е договорено, че осъществяваната правна защита и съдействие се дължи възнаграждение в размер на 500 лева без ДДС/ 600 лева с ДДС/ по Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, което е изплатено в полза на адвокат при подписване на договора по банков път на 11.05.2020 година.

Настоящият съдебен състав намира, че това възнаграждение, което се претендира от страна на жалбоподателя не е прекомерно и същото не следва да бъде редуцирано по реда на 161 от ДОПК. Тъй като по силата на чл.161 от ДОПК се присъжда възнаграждение само за един адвокат, то възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.2, т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела без определен материален интерес е 500 лева. Съгласно § 2а от ДР на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. (Нов - ДВ, бр. 43 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) За нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В конкретния случай, договореното възнаграждение на адвоката е именно в този размер от 500 лева без ДДС, а и претендираното в настоящото производство в размер на 600 лева с ДДС не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано по

реда на чл.161 от ДОПК, която норма на специалния ДОПК- чл.161 предоставя право на съда и при липса на искане от страната да присъди по-нисък размер на адвокатското възнаграждение. По аргумент от нормата на чл.161,ал.2 от ДОПК-при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#)..В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.Съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за защита по административни дела без определен материален интерес възнаграждението на адвоката в конкретния случай възлиза на 600 лева с ДДС.В полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 650 лева- заплатената от него държавна такса,както и действителният размер на възнаграждението на адвоката за процесуално представителство пред АССГ.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Вяска от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-206/27.05.2020 година на Директор ТД на НАП- [населено място] И **ПОТВЪРДЕНОТО С НЕГО** Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх. № С-200022-022-0020893/06.04.2020 за обезпечаване на установено и изискуемо публично вземане в размер на 391 160 ЛЕВА ЕТ“А.- А. Д. гр. С. на Публичен изпълнител при ТД на НАП.
ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. **ДА ЗАПЛАТИ** НА ЕТ“А.- А. Д. „ГР. С. СУМАТА ОТ 650 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО ,КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268, вр с чл.197 и сл. ДОПК.

СЪ